

καυστικού καλίου ή καυστικού νάτρου (ποτάσας ή σόδας) χρήσιμος διά τήν κατασκευήν σάπωνος ΠΓενναδ. Έλλην. γεωργ. 1,187.

*άλισσιβερί τό, άλισσουφερί Νίσυρ.

Έκ τοῦ οὐσ. άλισσιβερή, δι' ὃ ἰδ. άλισσιβερός.

Δοχεῖον συνήθως πήλινον χρήσιμον πρὸς παρασκευήν ἢ ἐναπόθεσιν τῆς ἀλίσσιβας.

άλισσιβερός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλουσσουδερός Κρήτ. άλισσιβερή ή, Αἴγιν. άλισσιφερή Σύμ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἀλίσσιβα καί τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Α) Κυριολ. 1) Διάβροχος (κυρίως ἐκ τῆς ἀλίσσιβας), ἐπὶ γυναικὸς Κρήτ.: Βρεμένη καὶ ἀλουσσουδερή. 2) Οὐσ., δοχεῖον συνήθως πήλινον χρήσιμον πρὸς παρασκευήν ἢ ἐναπόθεσιν τῆς ἀλίσσιβας Αἴγιν. Σύμ.: Ἄσμ.

Καὶ δὲ σὲ καταδέχομαι παλούκι 'ς τὴν αὐλή μας
γὰ νὰ κρεμάη ἡ μάννα μου τὴν ἀλισσιβερή μας
(σκαωπτικόν) Αἴγιν. Συνών. ἀλίσσιβωτή.

Β) Μεταφ. 1) Κακῶς ἐνδεδυμένος καὶ ρυπαρὸς, ἐπὶ γυναικὸς Κρήτ. 2) Ἀλλοπρόσαλλος, ἄστατος Κρήτ.

άλισσιβιάζω Λεξ. Μ. Έγκυκλ. (λ. ἀλίσσιβιάζω) ἀλουσσουδιάζω Κρήτ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἀλίσσιβα.

1) Καθαρίζω δι' ἀλίσσιβας τὴν σταφίδα Κρήτ. Συνών. ἀλίσσιάζω. 2) Θέτω εἰς τὴν ἀλίσσιβαν τὰ πρὸς πλύσιν ροῦχα Λεξ. Μ. Έγκυκλ.

άλισσιβωτή ή, Προπ. (Κύζ.)

Έκ τοῦ ρ. *άλισσιβώνω.

Δοχεῖον περιέχον ἀλίσσιβαν. Συνών. άλισσιβερή, δι' ὃ ἰδ. άλισσιβερός **Α** 2.

άλισσόκουφα ή, Χίος

Έκ τῶν οὐσ. ἀλίσσά, δι' ὃ ἰδ. ἀλίσσῖα, καὶ κούφα, δι' ὃ ἰδ. κόφα.

Ὁ κόφινος, εἰς τὸν ὁποῖον θέτουν τὰ ἀσπρόρρουχα διὰ νὰ ἐπιχύσουν εἰς αὐτὰ τὴν ἀλίσσιαν. Συνών. ἀλίσσοκόφινον, μπουγαδοκόφινος.

άλισσοκόφινον τό, Χίος

Έκ τῶν οὐσ. ἀλίσσά, δι' ὃ ἰδ. ἀλίσσῖα, καὶ κοφίνι.

Ἀλίσσόκουφα, ὃ ἰδ.

άλιστὸς ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀλίστός.

Ἀλατισμένος.

άλίστρα ή, Σύμ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀλίζω.

Ἀθροισμα, σωρός, ἐπὶ κλάδων, θάμνων κττ.: Δέκ' ἀλίστερες εἶναι ὁ σωρός μας τὰ κλαδιά.

άλισφακάκι τό, ἀμάρτ. ἴλουσφακάτσι Μεγίστ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἀλίσφακι.

Ὁ καρπὸς τοῦ ἐλελίσφακου. Συνών. ἀλίσφακας 2, ἀλίσφακι 1, ἀλίσφακίδα, ἀλίσφακίδι, ἀλίσφακόμηλο, φασκόμηλο. **[**]**

άλισφακας ὁ, Λέσβ. ἀλίσφακος Σκυρ. ἀλίσφατους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἴλινίσφακας Σέριφ. ἴλινίσφακος Σίφν. ἀλίσφακα ή, Θεσσ. ἀλίσφακο τό, Πελοπν. ἀνελίσφατο Πάρ. ἀλινίφασκο Νάξ.

Έκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἐλελίσφακος, παρ' ὃ καὶ ἐλελίσφακον.

1) Τὸ φυτὸν ἀλίσφακας, ὃ ἰδ., Θεσσ. Λέσβ. Πάρ. Πελοπν. Σέριφ. 2) Ὁ καρπὸς τοῦ ἐλελίσφακου Λέσβ. Πάρ. Πελοπν. Νάξ. Σίφν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλίσφακάκι. **[**]**

άλισφακὰ ή, κοιν. ἀλίσφατσά Αἴγιν. ἀλίσφακὰ Κῶς ἴλίσφακὰ Θεσσ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Μακεδ. Σάμ. ἴλίσφατσά Κύμ. ἴλουσφατσά Μεγίστ. ἴλινίσφακὰ Σίφν. ἀλίσφακέα Κύθηρ. ἴλινίσφακὰ Νάξ. ἀνελίσφατος Πάρ. ἀνελ'φατσά Πάρ. ἀλίσφακὰ Ἀμοργ. Ἀττικ. Ἡπ. Ζάκ. Θήρ. Θράκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Κύθν. Λέρ. Παξ. Πελοπν. —Λεξ. Λάουνδ. Βυζ. Ἡπίτ. ἴλίσφακὰ Θράκ. (Σηλυβρ.) Σάμ. ἀλίσφατσά Μέγαρ. ἀλινίφασκὰ Νάξ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἀλίσφακας κατὰ τὰ εἰς -σά ὄν. φυτῶν. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Παρὰ Βλάχ. ἀλίσφακία.

Φυτὰ τοῦ γένους ἐλελίσφακου (salvia) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae) 1) Ἰδίως ἐλελίσφακον τὸ καλυκῶδες (salvia calycina). Συνών. ἀγριοσφακὰ. 2) Ἐλελίσφακον τὸ μηλοφόρον (salvia pomifera) μὲ τοὺς καρποὺς μηλοειδεῖς. Συνών. μηλοσφακὰ, φασκομηλὰ. 3) Ἐλελίσφακον τὸ φαρμακευτικόν (salvia officinalis), τὸ ἐλελίσφακον τοῦ Διοσκορ. (3,35) «θάμνος... ἔχων φύλλα μηλέα κυδωνία ἐοικότα». Συνών. χαμωσφακὰ. 4) Ἐλελίσφακον τὸ τρίλοβον (salvia triloba). 5) Ἐλελίσφακον τὸ σπονδυλωτὸν (salvia verticillata). Συνών. ἀλίσφακας 1, ἀλίσφακι 2, ἀλίσφακιδεσά, ἀλίσφακίτσα, ἀλίσφακόμηλο. **[**]**

άλισφακι τό, Εὐβ. (Κύμ.) Σύμ. ἴλουσφάτσι Μεγίστ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἀλίσφακας.

1) Ὁ καρπὸς τοῦ ἐλελίσφακου Μεγίστ. Σύμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλίσφακάκι. 2) Τὸ φυτὸν ἀλίσφακας, ὃ ἰδ., Εὐβ. (Κύμ.) **[**]**

άλισφακίδα ή, ἀμάρτ. ἀλίσφακίδα Πελοπν. (Μάν.)

Έκ τοῦ οὐσ. ἀλίσφακίδι.

Ὁ καρπὸς τοῦ ἐλελίσφακου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλίσφακάκι. **[**]**

άλισφακιδεσά ή, ἀμάρτ. ἀλίσφακιδεσά Κρήτ. ἀντίφασκιδεσά Κρήτ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἀλίσφακίδι.

Τὸ φυτὸν ἀλίσφακας, ὃ ἰδ. **[**]**

άλισφακίδι τό, ἀμάρτ. ἀλίσφακίδι Κρήτ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἀλίσφακας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Ὁ καρπὸς τοῦ ἐλελίσφακου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλίσφακάκι. **[**]**

άλισφακίτσα ή, Μεγίστ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἀλίσφακας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Τὸ φυτὸν ἀλίσφακας, ὃ ἰδ. **[**]**

